

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/54/2015
Identifikačné číslo spisu:	4212010327
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4212010327.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného Ing. V. W. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 24. augusta 2015 v Bratislave dovolanie obvineného Ing. V. W., ktoré podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Jozefa Uja proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 17. februára 2015, sp. zn. 1 To 88/2014, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. V. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo 6. augusta 2014, sp. zn. 2 T 30/2013, bol obvinený Ing. V. W. (ďalej už len obvinený) uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. vyplýva povinnosť vyživovať svoje maloleté deti W.: Y., nar. XX. L. XXXX a P., nar. XX. J. XXXX, a rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 10C 107/2007-190 z 11. apríla 2008, právoplatným dňa 5. júna 2008 bol zaviazaný prispievať na ich výživu mesačne sumou 20.000,- Sk (663,88 Eur) na každé dieťa vždy do 15-teho dňa toho - ktorého mesiaca vopred počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že do rúk matky detí T. W., bytom B., B.P. XXX/XX, je povinný uhrádzať sumu výživného vo výške po 10.000,- Sk (331,94 Eur) mesačne na každé dieťa a sumu výživného vo výške po 10.000,- Sk (331,94 Eur) mesačne na každé dieťa je povinný uhrádzať na vinkulované vkladné knižky zriadené v peňažnom ústave SR na mená maloletých detí, vyživovaciu povinnosť si neplnil od 1. januára 2011 do 6. augusta 2014 pravidelne v sumách a lehotách určených súdom a napriek tomu, že mu jeho príjmové a majetkové pomery umožňovali na výživu svojich maloletých detí prispievať vo výške najmenej 331,94 Eur mesačne na každé dieťa, keďže mal príjmy z pracovných pomerov, príjem z predaja nehnuteľnosti, ako aj disponoval majetkovou účasťou vo viacerých obchodných spoločnostiach, čím mu za obdobie od 1. januára 2011 do 6. augusta 2014 vznikol dlh na výživnom na obe deti vo výške 28.546,84 Eur, z ktorého uhradil sumu 8.400,-Eur a na výživnom dlhuje sumu 20.146,84 Eur.

Okresný súd Nové Zámky (ďalej už len súd prvého stupňa) ho za to odsúdil podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a za nezistenia žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák.) na trest odňatia slobody 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov. Zároveň podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. uložil obvinenému povinnosť v skúšobnej dobe zaplatiť k rukám matky maloletých detí T. W. zameškané výživné vo výške 20.146,84 Eur.

Proti tomuto rozsudku obvinený zahlásil čo do výroku o vine odvolanie ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ďalej už len odvolací súd) na verejnom zasadnutí konanom 17. februára 2015 rozsudkom sp. zn. 1 To 88/2014 podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám uznal obvineného za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. vyplýva povinnosť vyživovať svoje maloleté deti W.: Y., nar. XX. L. XXXX a P., nar. XX. J. XXXX, a rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 10C 107/2007-190 z 11.04.2008, právoplatným dňa 5. júna 2008 bol zaviazaný prispievať na ich výživu mesačne sumou 20.000,- Sk (663,88 Eur) na každé dieťa vždy do 15-teho dňa toho - ktorého mesiaca vopred počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že do rúk matky detí T. W., bytom B., B.P. XX/X, je povinný uhrádzať sumu výživného vo výške po 10.000,- Sk (331,94 Eur) mesačne na každé dieťa a sumu výživného vo výške po 10.000,- Sk (331,94 Eur) mesačne na každé dieťa je povinný uhrádzať na vinkulované vkladné knižky zriadené v peňažnom ústave SR na mená maloletých detí, vyživovaciu povinnosť si neplnil od 1. januára 2011 do 6. augusta 2014 pravidelne v sumách a lehotách určených súdom a napriek tomu, že mu jeho príjmové a majetkové pomery umožňovali na výživu svojich maloletých detí prispievať vo výške najmenej 331,94 Eur mesačne na každé dieťa, keďže mal príjmy z pracovných pomerov, príjem z predaja nehnuteľnosti, ako aj disponoval majetkovou účasťou vo viacerých obchodných spoločnostiach, čím mu za obdobie od 1. januára 2011 do 6. augusta 2014 vznikol dlh na výživnom na obe deti vo výške 28.546,84 Eur, z ktorého uhradil sumu 9.600 Eur a za uvedené obdobie na výživnom dlhuje sumu 18.946,84 Eur.

Odvolací súd za to obvinenému uložil podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. uložil obvinenému povinnosť podľa svojich síl a schopností zaplatiť k rukám Mgr. T. W. zameškané výživné v sume 18.946,84 Eur.

Súdu prvého stupňa bolo 16. júna 2015 doručené dovolanie obvineného, ktoré podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Jozefa Uja.

Dovolanie smeruje proti vyššie citovanému rozsudku odvolacieho súdu a obvinený v ňom uplatňuje dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V dovolaní argumentuje tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia alebo procesnoprávneho ustanovenia Trestného poriadku. Nesprávnosť tohto rozsudku okrem nesprávnej aplikácie noriem trestného práva a nesprávneho právneho posúdenia vidí obvinený v tom, že odvolací súd pred právnym posúdením skutku nesprávne zodpovedal otázky skutkové spočívajúce v tom, že mal. deti mali zabezpečené uspokojovanie všetkých hmotných ako aj kultúrnych a športových potrieb v naturálnej forme priamym zaplatením týchto výdavkov dovolateľom popri platení výživného k rukám matky vo výške 100 Eur na každé dieťa mesačne. Tieto priame platby neboli odvolacím súdom zohľadnené pri právnom posúdení skutku a pri určení dlhu na výživnom za obdobie uvedené v rozsudku.

Obvinený ďalej v dovolaní namieta, že odvolací súd pri právnom posúdení skutku nereflektoval ani na to, že on chcel platiť výživné, ale jeho mesačný príjem, vrátane zadlžovania sa, nedosahoval ani zďaleka výšku súdom určeného výživného. Poukázal na judikát R 33/1960, podľa ktorého trestný súd pri posudzovaní otázky zavinenia pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy nie je viazaný rozhodnutím súdu, ktorý vo veciach občianskoprávných stanovil skôr výšku vyživovacej povinnosti, ale trestný súd musí vychádzať z reálnych možností obžalovaného pre plnenie vyživovacej povinnosti, a teda posúdiť otázku zavinenia samostatne. V tomto smere ide o samostatné posúdenie predbežnej otázky v zmysle § 7 ods. 1 Tr. por. Uvedený názor podľa neho rešpektuje i súčasná judikatúra Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 5 Tdo 56/2012).

K samotnej právnej kvalifikácii skutku ako prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. uviedol, že pre takúto právnu kvalifikáciu skutku neboli splnené zákonné podmienky, lebo neboli nenaplnené všetky zákonné znaky uvedenej skutkovej podstaty trestného činu. Podľa obvineného zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že si vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom plnil v rozsahu svojich možností a schopností, preto u neho absentuje subjektívna stránka skutkovej podstaty tohto trestného činu a absentuje aj následok objektívnej stránky, ktorým je neprimerane nízky rozsah plnenia povinnosti nezodpovedajúci jednak možnostiam obvineného a jednak zanedbanie výživy detí, určité strádanie mal. detí resp. neuspokojenie ich potrieb, a tiež príčinná súvislosť medzi konaním a následkom.

Odvolací súd podľa obvineného nezodpovedal právnu otázku príčinnej súvislosti medzi konaním a následkom, ani otázku zavinenia, ktorou musia byť konanie aj následok pokryté.

V rámci konečného návrhu obvinený navrhuje, aby odvolací súd „z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 To 88/2014 zo 17. februára 2015 bol porušený zákon v ustanoveniach § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 To 88/2014 zrušil a zrušil aj rozsudok Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2 T 30/2013 zo 6. augusta 2014 ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Nové Zámky prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu.“

Zároveň sa obvinený domáha, aby Najvyšší súd SR vyslovil „porušenie práva obvineného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva obvineného na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a práva obvineného na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru, o ktoré sa tieto dôvody opierajú.“

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté spolu s upozornením, že sa môžu v súdom stanovenej lehote k dovolaniu obvineného vyjadriť.

Túto možnosť využila len prokurátorka okresnej prokuratúry, ktorá vo svojom vyjadrení skonštatovala, že obvinený v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v podstate namieta len správnosť zisteného skutkového stavu. Upozornila na fakt, že dovolaním nie je možné napádať skutkové okolnosti prípadu, keďže odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistili a ustálili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolanie nie je prostriedkom na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prostriedkom k preskúvaniu nimi vykonaného dokazovania. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhla dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, keďže dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v posudzovanej veci nie je daný.

Spisový materiál spolu s dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 14. augusta 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a že obsahuje zákonné náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej už len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zjavné, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ust. § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinený v dovolaní uplatnil dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávného ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil (pozri vyššie cit. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR číslo 6/2012 pod poradovým číslom 120), že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obvinený bol právoplatne odsúdený za skutok právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b/ Tr. zák.

Prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného. Páchateľom tohto trestného činu môže byť len fyzická osoba, ktorá má povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného. K naplneniu zákonných znakov predmetnej skutkovej podstaty postačí aj nedbanlivosť. Pri rozhodovaní o vine súd posudzuje samostatne rozsah vyživovacej povinnosti, preto môže vychádzať i z iného rozsahu vyživovacej povinnosti páchatela, než aký bol určený právoplatným rozhodnutím vydaným v civilnom konaní. V rámci rozhodovania o trestnom čine zanedbania povinnej výživy musí súd pri posudzovaní otázky, v akej výške bol páchatel schopný plniť vyživovaciu povinnosť, prihliadnuť na rôzne skutočnosti vrátane toho, či sa páchatel bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu a rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré prípadne páchatel na seba prevzal.

Kvalifikovanú skutkovú podstatu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Tr. páchatel' mimo iné naplní tým, že čin uvedený v § 207 ods. 1 Tr. zák. spácha závažnejším spôsobom konania, ktorým sa v zmysle ust. § 138 Tr. zák. rozumie aj páchanie trestného činu po dlhší čas (písm. b/ cit. par.).

Konanie obvineného popísané v skutkovej vete výroku o vine rozsudku odvolacieho súdu napĺňa všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b/ Tr. zák. Dovolací súd preto konštatuje, že právna kvalifikácia konania obvineného odvolacím súdom zodpovedá stavu veci a zákonu.

Čo sa týka dovolacích námietok obvineného, dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia takmer celý ich obsah, lebo z prevzatého textu je evidentne zrejmé, že obvinený v dovolaní len zdanlivo používa právnu argumentáciu namietajúc, že súdy nesprávne právne kvalifikovali skutok ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., keďže neboli preukázané všetky zákonné znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu, najmä jeho subjektívna a objektívna stránka. V skutočnosti obvinený v dovolaní predostiera dovolaciemu súdu vlastnú verziu skutku, založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Až následne, na podklade tejto pre neho priaznivej verzie skutku, sa domáha zmeny právnej kvalifikácie. Je to evidentne zrejmé aj z textu dovolania, v ktorom výslovne uvádza, že „dovolací súd pred právnym posúdením skutku nesprávne zodpovedal otázky skutkové....“

Podľa názoru dovolacieho súdu sú tak námietky obvineného prezentované v dovolaní rýdzo skutkového charakteru, smerujúce jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ale predovšetkým proti spôsobu, akým súdy oboch stupňov hodnotili dôkazy. S takýmito námietkami ale stojí zjavne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolanie obvineného, ako na to správne vo vyjadrení poukázala prokurátorka, len formálne odkazuje na dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., no v skutočnosti predostiera argumenty, ktoré svojim obsahom nenapĺňajú nielen tento, ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. O dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. ide spravidla aj vtedy, ak obvinený v dovolaní v podstate len opakuje námietky uplatnené už skôr v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, s ktorými sa súdy oboch stupňov dostatočne a správne vyrovnali.

Vychádzajúc z týchto úvah a ustálenej rozhodovacej praxe dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej trestnej veci dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. evidentne nie je daný, preto dovolanie obvineného s použitím ust. § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.